

wahrung") for en Domstol*). De Regler, som have gældt herom, synes dog til dels at have tabt Anvendelighed efter Civilprocesloven af 1877. Denne Lov har i øvrigt væsentlig borttaget Trangen til flige Bestemmelser derved, at den har gjort Betsalingsstedets Ret til Bærning uden nogen yderligere Betingelse, og at den har tilføjet offentlig Stævning i ethvert Tilfælde, hvor Indstævntes Opholdssted ikke vides.

Efter engelsk Ret løber, naar Debitor paa den Tid, Fordringen forfalder, er udenfor det forenede Kongerige, Fristen ikke, førend han er kommen indenfor Jurisdiktionen. Efter de fleste nordamerikanske Staters Lovgivelser suspenderes Fristens Løb, foruden i dette Tilfælde, ogsaa naar Debitor efter Forfaldstid flytter ud af Staten og jævnlige ogsaa, naar han flytter bort til ubekendt Sted eller i øvrigt gemmer sig eller overhovedet ved noget Middel unddrager sig Forsøgning**). Ved Siden heraf staar i engelsk Ret den Regel, at Kreditor, naar han har udtaget Stævning inden Præskriptionsfristens Udløb, men ikke har kunnet faa den forkyndt, kan holde Paatale aaben ved med visse Mellemrum at faa Stævningen fornøjet. Kreditor behøver ikke at være naaet længere inden Forældelsesfristens Udløb end til Udtagelse af Stævning, og Stævningen (der ikke lyder paa Møde en bestemt Retsdag men paa, at Indstævnte inden en vis Tid fra dens Forkyndelse skal anmeldte paa vedkommende Retskontor, at han giver Møde og ved hvem) bliver i Kraft et Aar, i Løbet af hvilken Tid den med Virkning kan forkyndes; har Citanten ikke faaet Stævningen forkyndt, kan han, naar han inden Aarsfristens Udløb oplyser for vedkommende Ret, at han i saa Henseende har gjort, hvad han kunde, faa den fornøjet for en Tid af seks Maanedes, og dette kan om fornødent gentages***).

Den Regel, som er foreslaaet i § 15, gaar ud paa, at Kreditor kan anmeldte Fordringen for en Domstol, og som Virkning af Anmeldelsen er foreskrevet, at derved Afgang holdes Kreditor aaben til at paatale Fordringen indenfor en vis Tid udover det Tidspunkt, da den ellers vilde været falden bort som forældet. Det var ved den tilsvarende Bestemmelse, som forslagsvis var opstillet i det foreløbige Udkast, sat under Overvejelse, om der foruden Anmeldelse

burde foreskrives en Bekendtgørelse i Aviserne og maatte tillige paa anden Maade. Nogen Bestemmelse i denne Retning er dog ikke bleven optaget i Paragraffen, saa lidt som i den tilsvarende Bestemmelse i det norske Udkast (§ 19), idet det navnlig er blevet bestrøget, at Afdgangen til at anmeldte Fordringer i saa Fald vilde kunne blive benyttet til Chikaner.

Den Tid, for hvilken Anmeldelsen skal have den ommeldte Virkning, er sat alternativt til et Aar fra det Øjeblik, da Afgang til Paatale ved dansk Domstol maatte være indtraadt, eller ti Aar fra Anmeldelsen — saaledes at Fordringen bortfalder ved det af disse to Tidspunkter, som først maatte indtræde. Af den Vending, som er brugt: „inden Udløbet af den Tid, som efter foranstaaende Bestemmelser staar aaben“, vil følge, at Fordringshaveren ikke ved gentagne Anmeldelser kan staffe sig Forældelsesfristen forlænget udover ti Aar fra den Dag, da den vilde været udløben, saafremt slet ingen Anmeldelse var stet.

Som den Myndighed, for hvem Fordringer med den ommeldte Virkning skulle kunne anmeldes, er sat Landsover- samt Hof- og Stadsretten i Kjøbenhavn. Anmeldelserne ville saaledes blive at modtage paa denne Rets Justitskontor, hvor ogsaa den i Paragraffen ommeldte Bog over de modtagne Anmeldelser bliver at føre. Det synes at være det hensigtsmæssigste saaledes at lade Anmeldelserne ske paa et Sted for hele Riget. Derved gøres det muligt for den, som maatte ønske dette, at staffe sig at vide, om noget Krav ved Anmeldelse er holdt i Live imod ham. Paa den anden Side afføres Tvist, om Anmeldelsen er stet paa rette Sted, og det undgaas, at en Anmeldelse bagefter kan blive at erklære virkningsløs, fordi Kreditor findes i saa Henseende at have taget fejl. Efter den tilsvarende Bestemmelse i den norske Komites Udkast skal Anmeldelsen ske for Underretten paa det Sted, hvor Fordringshaveren har sin Bopæl, eller, hvis han ingen Bopæl har i Riget, for Kristiania Byret. Grunden til, at Komiteen ikke har ment at burde foreslaa Anmeldelserne centraliserede paa tilsvarende Maade som efter Forslaget, har, efter hvad der oplyses i dens Motiver (§. 51), været Hensynet til de lange Afstande der i Landet.

De nærmere Regler, som skulle iagttages ved Anmeldelsen og dennes Modtagelse m. v., ville formentlig bedst, som foreskrevet i Paragraffens andet Stykke, kunne fastsættes ved administrativ Anordning. I denne vil der navnlig ogsaa kunne gives Regler om, med hvilke nærmere Angivelser Fordringen

*) Anf. Bærl §. 220, jfr. §. 223.

**) Anf. Bærl §. 149.

***) Anf. Bærl §. 237.